

Leninisme eller social-imperialisme?

I anledning af 100-årsdagen
for den store Lenin's fødsel

*af redaktionerne ved »Renmin Ribao«, »Hongqi« og
»Jiefangjun Bao«*

Bulletin

Fra den Kinesiske Folkerepubliks Ambassade i Danmark

Særnummer

861 POUL MIKAEL ALLARP
SØNDERBRO 3
6800 VARDE

Maj 1970

Bulletin udgivet af Kultur- og Oplysningsafdelingen
ved den Kinesiske Folkerepubliks Ambassade i Danmark.
Øregårds Allé 25, 2900 Hellerup. Telefon Hellerup 5806.

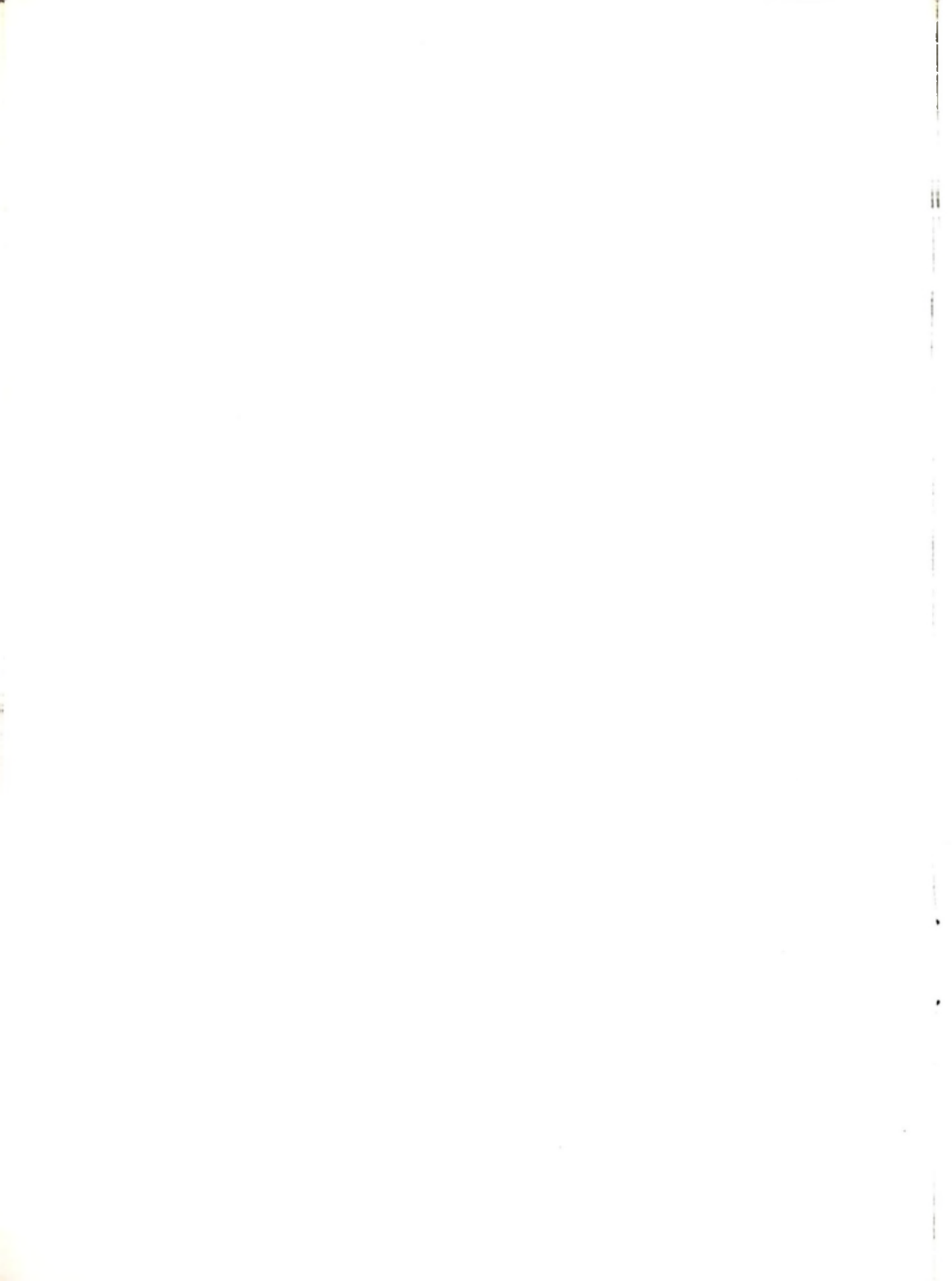
UNIVERSALTRYKKERIET A/S, KØBENH. K.

Leninismen er Marxis-
men i imperialismens
og den proletariske re-
volutions epoke.

Stalin: „Om Leninismens grundlag”

INDHOLD

Leninisme eller social-imperialisme?	3
I anledning af hundredårsdagen for den store Lenins fødsel af redaktionerne ved »Renmin Ribao«, »Hongqi« og »Jiefangjun Bao«	
En frimodig bekenden kulør	27
Redegørelse fra Hsinhua Nyhedsbureau, 16. april	

Leninisme eller social-imperialisme?

I anledning af 100-årsdagen
for den store Lenin's fødsel

*af redaktionerne ved »Renmin Ribao«, »Hongqi« og
»Jiefangjun Bao«*

I. Leninismens banner er uovervindeligt

Den 22. april i år er hundredårsdagen for den store Lenins fødsel.

I hele verden højtideligholder marxister-leninisterne, proletariatet og de revolutionære folk denne historisk betydningsfulde dato og ærer med den største ærbødighed den store Lenins minde.

Efter Marx' og Engels' død var Lenin den store leder af den internationale kommunistiske bevægelse og den store lærer for proletariatet og verdens undertrykte folk.

I 1871, året efter Lenins fødsel, fandt Pariserkommunens opstand sted; dette var proletariatets første forsøg på at styrte bourgeoisiet. Da Lenin begyndte sin revolutionære virksomhed, i slutningen af det 19. og begyndelsen af det 20. århundrede, var verden trådt ind i imperialismens og den proletariske revolutions epoke. I sine kampe mod imperialismen og mod opportunisten af alle afskygninger, og i særlig grad mod Anden Internationales revisionisme, arvede, forsvarede og udviklede Lenin Marxismen og førte den frem til et nyt og højere stade, Leninismens stade. Som Stalin udtrykte det: **»Leninismen er Marxismen i imperialismens og den proletariske revolutions epoke.«⁽¹⁾**

Lenin analyserede imperialismens modsigelser og afdækkede lovene for dens udvikling, og han løste en række af den proletariske revolutions hovedproblemer i imperialismens epoke og fastslog, at socialismen **»vil sejre først i et eller flere lande«⁽²⁾**. Han udviklede tesen om, at proletariatet må overtage ledelsen af den borgerlig-demokratiske revolution, og under revolutionen i 1905 førte han det russiske proletariat frem til en generalprøve. Under hans ledelse frembragte den Store Socialistiske Oktoberrevolution den grundlæggende forandring fra kapitalismens gamle verden til socialismens nye verden, hvorved der indledtes en helt ny æra i menneskehedens historie.

Lenins teoretiske og praktiske bidrag til den proletariske revolutions sag var overmåde store.

Efter Lenins død arvede og forsvarede Stalin Leninismens sag i sine kampe mod hjemlige og udenlandske klassefjender og mod højre- og »venstre«-opportunisterne i partiet. Under hans ledelse fortsatte sovjetfolket marchen fremad ad den socialistiske vej og vandt store sejre. Under den Anden Verdenskrig udgjorde sovjetfolket under Stalins kommando hovedkraften ved nedkæmpelsen af den fascistiske aggression, og det ydede strålende bidrag, der altid vil blive stående i menneskehedens historie.

Vi kinesiske kommunister og det kinesiske folk vil aldrig glemme, at det netop var i Leninismen, at vi fandt vor vej til befrielse. Kammerat Mao Tsetung siger: **»Salverne fra Oktoberrevolutionen bragte os Marxismen-Leninismen.«** **»De (kineserne – o. a.) fandt Marxismen-Leninismen, den universelt anvendelige sandhed, og Kinas ansigt begyndte at ændre sig.«⁽³⁾** Han fremhæver: **»Det kinesiske folk har altid betragtet den kinesiske revolution som en fortsættelse af den Store Socialistiske Oktoberrevolution.«⁽⁴⁾**

Ved at anvende Marxismen-Leninismens teori løste kammerat Mao Tsetung på skabende måde den kinesiske revolutions grundproblemer, og han stod i spidsen for det kinesiske folk, da det førte de mest langvarige, hårde,

vanskelige og komplicerede revolutionære kampe og revolutionære krige, der nogen sinde er forekommet i den proletariske verdensrevolutions historie, og da det vandt sejr i folkerevolutionen i Kina, dette store land i Østen. Dette er den største sejr i den proletariske verdensrevolution siden Oktoberrevolutionen.

Vi lever nu i den store, nye epoke, som verdensrevolutionen er trådt ind i. Den internationale situation har siden Lenins tid undergået verdensomvæltende forandringer. Hele verdenshistoriens udvikling har bevist, at Lenins revolutionære lære er korrekt, og at Leninismens banner er uovervindeligt.

Men historiens vej er bugtet og snoet. Ligesom Bernstein-Kautsky-revisionismen dukkede frem efter Engels' død, således dukkede Hrustjov-Brezjnev-revisionismen frem efter Stalins død.

Elleve år efter at Hrustjov kom til magten, fandt der en splittelse sted inden for den revisionistiske klike, og han blev erstattet af Brezjnev. Der er gået mere end fem år, siden Brezjnev kom til magten. Og nu er det denne Brezjnev, der dirigerer »højtideligholdelsen« i Sovjetunionen af hundredårsdagen for Lenins fødsel.

Lenin sagde engang: **»I historien har der ofte nok gjort sig det forhold gældende med hensyn til revolutionære ledere, der var afholdt af de undertrykte klasser, at deres fjender efter deres død har forsøgt at tilvende sig deres navne for på denne måde at føre de undertrykte klasser bag lyset.«⁵⁾**

Det er netop det, renegaten Brezjnev og konsorter gør med den store Lenins navn. I deres såkaldte »Taser i anledning af 100-årsdagen for Vladimir Iljitj Lenins fødsel« begår de den uforskammethed at forvrænge billedet af den store Lenin, proletariatets revolutionære lærer, og udlægger deres revisionistiske vrøvl som Leninisme. De foregiver at »mindes« Lenin, men i virkeligheden tilvender de sig Lenins navn for bag dette at trænge sig frem med deres social-imperialisme, deres social-fascisme og deres social-militarisme. Hvilken uhyrlig forhånelse af Lenin!

I dag er det vore kampopgaver fuldstændigt at afsløre de sovjetrevisionistiske renegaters forræderi mod Leninismen, at blotlægge den sovjetrevisionistiske social-imperialismes klassekarakter, at påvise den historiske lov, der indebærer, at social-imperialismen på nøjagtig samme måde som den kapitalistiske imperialisme går sin uafvendelige undergang i møde, og yderligere at fremme verdens folks store kamp mod USA-imperialismen, sovjetrevisionismen og de reaktionære i alle lande. Heri ligger det overmåde betydningsfulde i vor højtideligholdelse af hundredårsdagen for den store Lenins fødsel.

II. Spørgsmålet om proletarietets diktatur er Leninismens grundspørgsmål

I sine kampe mod opportunismen og revisionismen fremhævede Lenin gang på gang, at grundspørgsmålet i den proletariske revolution er brugen af vold for at erobre den politiske magt, knuse den borgerlige statsmaskine og etablere proletarietets diktatur.

Han erklærede: »**Denne** (bourgeoisiets stat – o. a.) *kan ikke afløses af den proletariske stat (proletarietets diktatur) ved en »bortvisnen«*; **det er den almindelige regel, at dette kun kan ske ved en voldelig revolution.**«⁽⁶⁾

Lenin erklærede også, at Marx' teori om proletarietets diktatur »er **uløselig forbundet med hele hans lære om proletarietets revolutionære rolle i historien. Denne rolle fuldbyrdes med det proletariske diktatur.**«⁽⁷⁾

Oktoberrevolutionens sejr under Lenins ledelse var en sejr for den marxistiske teori om den proletariske revolution og proletarietets diktatur. Oktoberrevolutionens vej er den vej, proletariatet skal gå for at opnå proletariatets diktatur gennem voldelig revolution.

I tiden omkring Oktoberrevolutionen opsummerede Lenin den nye revolutionære praksis og udviklede yderligere den marxistiske teori om proletariatets diktatur. Han påpegede, at den socialistiske revolution omfatter »en hel epoke med intensiverede klassekonflikter«⁽⁸⁾ og at »så længe den ikke er afsluttet, bevarer udbytterne uvægerligt håbet om genrejsning, men dette *håb* forvandler sig til *forsøg* på genrejsning.«⁽⁹⁾ Derfor fastholdt han, at proletariatets diktatur »er **nødvendigt . . . ikke alene for proletariatet, når det har styrtet bourgeoisiet, men også for en hel historisk periode, der skiller kapitalismen fra »det klasseløse samfund«, fra kommunismen.**«⁽¹⁰⁾

Når vi i dag højtideligholder hundredårsdagen for Lenins fødsel, er det af vital praktisk betydning på ny at studere disse strålende ideer, som Lenin fremsatte.

Det er velkendt, at det netop er med hensyn til det grundlæggende spørgsmål, spørgsmålet om den proletariske revolution og proletariatets diktatur, at den sovjetrevisionistiske renegatklike har forrådt Leninismen og Oktoberrevolutionen.

Allerede dengang, da Hrustjov begyndte at afsløre sin revisionistiske karakter, påpegede kammerat Mao Tsetung med skarphed: »**Jeg mener, at der findes to »sværd«. Lenin er det ene sværd, og Stalin er det**

andet sværd. Russerne har nu givet sværdet Stalin fra sig.« »Har mange af Sovjetunionens ledere nu også til en vis grad givet sværdet Lenin fra sig? Efter min mening er det allerede i betydelig grad tilfældet. Er Oktoberrevolutionen stadig gyldig? Kan den stadig være et mønster til efterfølgelse for alle lande? I sin beretning på SUKP's 20. kongres sagde Hrustjov, at det er muligt at opnå politisk magt ad den parlamentariske vej, det vil sige, at det ikke længere er nødvendigt for alle lande at lære af Oktoberrevolutionen. Når denne dør én gang er åbnet, bliver Leninismen i det store og hele forkastet.«¹¹⁾

III. Hrustjov-Brezjnev-renegatklakens kontrarevolutionære statskup

Hvordan var det muligt, at kapitalismens genrejsning kunne finde sted i Sovjetunionen, verdens første socialistiske stat, og hvordan var det muligt, at Sovjetunionen kunne blive social-imperialistisk? Hvis vi undersøger disse spørgsmål ud fra Marxismen-Leninismens standpunkt og i særlig grad i lyset af kammerat Mao Tsetungs teori om revolutionens fortsættelse under proletarietets diktatur, bliver vi i stand til at forstå, at dette hovedsagelig var et produkt af klassekampen i Sovjetunionen, resultatet af, at en håndfuld personer i partiet, personer, der havde magt og var slået ind på den kapitalistiske vej, tilranede sig ledelsen af partiet og regeringen. Med andre ord: Det er følgen af, at det sovjetiske bourgeoisi har tilranet sig proletarietets politiske magt. Det var samtidig et resultat af den »fredelige evolution«s politik, som verdensimperialismen i et forsøg på at undslippe sin uundgåelige skæbne havde opreklameret i Sovjetunionen med den sovjetrevisionistiske renegatklake som medium.

Kammerat Mao Tsetung påpeger: »Det socialistiske samfund dækker en ret lang historisk periode. I socialismens historiske periode er der stadig klasser, klassemodsigelser og klassekamp, der er kampen mellem den socialistiske vej og den kapitalistiske vej, og der er faren for kapitalistisk genrejsning.«¹²⁾

I det socialistiske samfund er klassekampen stadig koncentreret om spørgs-

målet om den politiske magt. Kammerat Mao Tsetung påpeger: »**De repræsentanter for bourgeoisiet, der har sneget sig ind i partiet, regeringen, hæren og forskellige kulturelle kredse, er et bundt kontrarevolutionære revisionister. Når først betingelserne er modne, vil de tilrive sig den politiske magt og gøre proletarietets diktatur til et bourgeoisiets diktatur.**«¹³⁾

Klasser og klassekamp fortsatte med at eksistere i Sovjetunionen længe efter Oktoberrevolutionen på trods af, at bourgeoisiet var blevet styrtet. Stalin udrensede en hel bande af bourgeoisiets kontrarevolutionære repræsentanter, som ved list havde skaffet sig adgang til partiet – Trotski, Sinovjev, Kamenev, Radek, Buharin, Rykov og deslige. Dette viste, at der hele tiden fandt en skarp klassekamp sted, og at der hele tiden var fare for en kapitalistisk genrejsning.

Da Sovjetunionen var proletarietets diktaturs første stat, manglede den erfaring med hensyn til at konsolidere dette diktatur og forhindre kapitalismens genrejsning. Det var under disse omstændigheder, at Hrustjov, en person med myndighed, der var slået ind på den kapitalistiske vej, og som havde gemt sig i det sovjetiske kommunistiske parti, efter Stalins død foretog et overraskelsesangreb, diskede op med sin »hemmelige beretning«, hvori han hadefuldt bagtalte Stalin, og ved hjælp af alle slags lumske manøvrer tilranede sig magten over parti og regering i Sovjetunionen. Dette var et kontrarevolutionært statskup, som forvandlede proletarietets diktatur til bourgeoisiets diktatur, og som omstyrtede socialismen og genrejste kapitalismen.

Brezjnev var en af Hrustjovs medskyldige ved dette kontrarevolutionære statskup, og senere afløste han ham. Brezjnevs magtovertagelse er i sit væsen blot en fortsættelse af Hrustjovs kontrarevolutionære statskup. Brezjnev er Hrustjov den Anden.

Kammerat Mao Tsetung påpeger: »**Revisionismens magtovertagelse er det samme som bourgeoisiets magtovertagelse.**«¹⁴⁾ »**Sovjetunionen er i dag underkastet bourgeoisiets diktatur, et storborgerskabets diktatur, et diktatur af samme type som den tyske fascisme, et diktatur af samme art som Hitler-diktaturet.**«¹⁵⁾

Denne strålende tese fra kammerat Mao Tse-tung afdækker fuldstændigt den sovjetrevisionistiske social-imperialismes klassemæssige indhold og samfundsmæssige rødder, og den påpeger dens fascistiske karakter.

Siden den sovjetrevisionistiske renegatklike tilrev sig magten i parti og regering i Sovjetunionen, har det sovjetiske borgerlige privilegerede lag kraftigt udvidet sin politiske og økonomiske magt, og det har besat kommandoposterne i partiet, regeringen og hæren og ligeledes på de økonomiske og kulturelle områder. Og fra dette lag er der fremvokset en bureaukratisk,

monopolkapitalistisk klasse, det vil sige en ny type storborgerskab, som behersker hele statsapparatet og kontrollerer hele den samfundsmæssige rigdom.

Ved at udnytte statsmagten, som den kontrollerer, har denne bureaukratiske, monopolkapitalistiske klasse af ny type forvandlet den socialistiske ejendomsret til en ejendomsret for de folk, der er slået ind på den kapitalistiske vej, og forvandlet den socialistiske økonomi til en kapitalistisk økonomi, til en statsmonopolistisk, kapitalistisk økonomi. I »staten«s navn plyndrer den skrupelløst statskassen og tilvender sig efter forgodtbefindende frugterne af sovjetfolkets arbejde på alle mulige måder. Den vælter sig i luksus og hængiver sig til udsvævelser og lediggang, alt imens den træder folket under fode.

Denne bureaukratiske, monopolkapitalistiske klasse af ny type er et bourgeoisi, som har forvandlet **håbet om genrejsning til forsøg på genrejsning**. Den har undertrykt Oktoberrevolutionens heltemodige sønner og døtre, den spiller herre over folket af alle Sovjetunionens forskellige nationaliteter, og den har oprettet sit eget lille kontrarevolutionære, tsaristiske hof. Den er derfor yderliggående reaktionær, og den nærer et dødeligt had til folket og frygter det.

Ligesom alle andre reaktionære og dekadente klasser er denne bureaukratiske, monopolkapitalistiske klasse af ny type befængt med alle slags indre modsigelser. I deres desperate bestræbelser for at beholde den magt, de har ranet, arbejder medlemmerne af denne klasse hånd i hånd samtidig med, at de intrigerer og kæmper mod hinanden. Jo større deres vanskeligheder er, jo heftigere strides de, både åbent og i det skjulte.

For at kunne suge maksimalprofitter til sig og for at opretholde sit reaktionære herredømme nøjes denne bureaukratiske, monopolkapitalistiske klasse af ny type ikke med at udbytte og undertrykke folket i sit eget land, men indlader sig nødvendigvis på rabiater ekspansion og aggression, går i kompagniskab med verdensimperialismen om en nyopdeling af verden og fører en yderst ondartet social-imperialistisk politik.

Denne bureaukratiske, monopolkapitalistiske klasse af ny type udgør den sovjetrevisionistiske social-imperialismes klasse-mæssige basis. For tiden er Brezjnev generalrepræsentant for denne klasse. Han har vildt fremmet og udviklet Hrustjov-revisionismen, og han fuldfører den udvikling fra kapitalistisk genrejsning til social-imperialisme, der allerede tog sin begyndelse, da Hrustjov var ved magten.

Siden Brezjnev kom til magten, har han energisk indarbejdet det såkaldte »nye økonomiske system« på alle områder og etableret det kapitalistiske profitsystem i legal form, hvorved det bureaukratiske monopololigarki har intensiveret udbytningen af det arbejdende folk. Han og hans lige afpresser

befolkningen ublu skatter og afgifter, fører uden mindste hensyntagen til folkets levestandard den samme »kanoner i stedet for smør«-politik som Hitler og accelererer militariseringen af den nationale økonomi for at opfylde social-imperialismens behov for oprustning og krigsforberedelse.

Da den sovjetrevisionistiske renegatklike går mod historiens strøm, har den tilføjet de samfundsmæssige produktivkræfter umådelig skade, og dens politik har haft alvorlige følger: Tilbagegang for industrien, forværring af landbrugets stilling, formindskelse af husdyrbestanden, inflation, forsyningsknaphed, den usædvanlige varemangel på de statslige markeder og det arbejdende folks tiltagende forarmelse. De sovjetrevisionistiske renegater har ikke blot forødt en meget betydelig del af den uhyre rigdom, sovjetfolket havde akkumuleret gennem årtiers hårde arbejde, men har også ydmygt tigget om lån i Vesttyskland, et land, der blev besejret i den Anden Verdenskrig, og de går endog så vidt, at de sælger ud af landets naturressourcer og inviterer den japanske monopolkapital til Sibirien. Sovjetunionens økonomi sidder allerede i dag fast i en uløselig krises greb. Som venner af sovjetfolket er vi, det kinesiske folk, ligesom hele verdens folk yderst forbitrede over de sovjetrevisionistiske renegater, der har tilføjet Leninismens hjemland så megen skade og bragt så megen vanære over det; vi føler en dyb sympati for sovjetfolkets brede masser, der gennemgår overordentlig store lidelser som følge af det kapitalistiske systems genrejsning på alle områder.

Den sovjetrevisionistiske renegatklike sagde engang, at proletariatets diktatur er »ophørt med at være nødvendigt i U.S.S.R.«, og at Sovjetunionen »er blevet til hele folkets stat«. ¹⁶⁾ Men nu slår den sig selv på munden og hævder, at »hele folkets stat viderefører det proletariske diktators sag«, ¹⁷⁾ og at »hele folkets stat« og »det proletariske diktators stat« er af »en og samme type«. ¹⁸⁾ Den skråler også højlydt op om at »styrke partiets ledelse«, »styrke disciplinen«, »styrke centralismen« o.s.v. o.s.v. »En hele folkets stat« – og samtidig et »proletarisk diktatur« – den slår disse to diamentralt modsatte begreber sammen under ét, udelukkende med det formål at bedrage masserne og camouflere storborgerskabets diktatur. Med »partiets ledelse« mener den i virkeligheden en politisk kontrol med partimedlemmernes og folkets brede masser udøvet af den lille håndfuld social-fascistiske oligarker. Med »disciplin« mener den undertrykkelse af alle, som er utilfredse med dens herredømme. Og med »centralisme« mener den en yderligere centralisering af den politiske, økonomiske og militære magt i hænderne på denne bande. Kort sagt, den sætter alle disse mærkeskilte op med det ene formål at styrke sit fascistiske diktatur og træffe forberedelser til aggressionskrige.

Plaget som den er af vanskeligheder hjemme og ude, tager den sovjetrevisionistiske renegatklike mere og mere åbent sin tilflugt til kontrarevolution-

nær vold for at afstive sit reaktionære styre, der forrådte Lenin og Oktoberrevolutionen. I Sovjetunionen af i dag driver hemmelige agenter og spioner skrupelløst deres spil, og antallet af reaktionære love og dekretter øges vedvarende. Revolution er blevet en forbrydelse, og alle vegne bliver mennesker fængslet på falske anklager; kontrarevolution er derimod en dyd, der belønnes, og renegater tager sig deres ture i sikker forventning om deres advancement. Et stort antal revolutionære og mange uskyldige mennesker er blevet kastet i koncentrationslejre eller anbragt på såkaldte »sindssygehospitaller«. Den sovjetrevisionistiske klike har endog sat tanks og panservogne ind for brutalt at undertrykke folkets modstand.

Lenin påpegede: »Intetsteds i verden forekommer der en sådan **undertrykkelse af landets befolkningsflertal som den, der finder sted i Rusland**«, og han fremhævede, at de ikke-russiske nationaliteter var gjort retsløse »**som inorodsi (af fremmed stamme)**«. ¹⁹⁾ Som følge af den nationale undertrykkelse »**opsamledes der hos de nationaliteter, der var uden nogen som helst rettigheder, et voldsomt had til monarkerne.**« ²⁰⁾ Nu har de sovjetrevisionistiske nye tsarer genoplivet de gamle tsarers nationale undertrykkelsespolitik, gjort brug af så grusomme foranstaltninger som diskriminering, tvangsforflytning, opsplitning og indespærring for at undertrykke og forfølge de nationale mindretal og igen gjort Sovjetunionen til et »**nationernes fængsel**«. ²¹⁾

Den sovjetrevisionistiske renegatklike udøver et omfattende borgerligt diktatur i hele den ideologiske sfære. Den undertrykker og ødelægger hensynsløst proletarietets socialistiske ideologi og kultur, samtidig med at den åbner sluserne for den rådne borgerlige ideologi og kultur. Den prædiker højlydt militarisme, chauvinisme og racisme og gør litteratur og kunst til redskaber for opreklamering af social-imperialismen.

Da Lenin satte det tsaristiske systems mørke styre i gabestokken, anførte han, at polityranniet, de barbariske forfølgelser og demoraliseringen havde antaget et sådant omfang, at »**selv stenene måtte græde!**« ²²⁾ Man kan udmærket sammenligne den sovjetrevisionistiske renegatklikes styre med det tsaristiske system, som Lenin fordømte.

Da Hrustjov-Brezjnev-renegatkliken iscenesatte det kontrarevolutionære statskup, spillede den en rolle, som ingen imperialist eller reaktionær var i stand til at spille. Som Stalin sagde: »**Fæstninger indtages lettest indefra.**« ²³⁾ Socialismens fæstning, som havde modstået de 14 magters væbnede intervention, det hvidgardistiske oprør, angrebet fra flere millioner Hitler-tropper og imperialistisk sabotage, undergravningsvirksomhed, blokade og indkredsning af enhver art, blev sluttelig erobret indefra af denne håndfuld renegater. Hrustjov-Brezjnev-kliken er de største renegater i den

internationale kommunistiske bevægelses historie. De er forbrydere, som står anklaget for historiens domstol for deres uhyrlige forbrydelser.

IV. Socialisme i ord, imperialism i handling

Lenin fordømte Anden Internationales renegater ved at betegne deres politik som **»socialisme i ord, imperialism i handling, opportunismens vækst til imperialism.«**(24)

Den sovjetrevisionistiske renegatklike er også fra revisionisme vokset over i social-imperialisme. Forskellen består blot i, at Anden Internationales social-imperialister, Kautsky og hans lige, endnu ikke var i besiddelse af statsmagten; de tjente kun imperialisterne i deres egne lande for at skaffe sig nogle få bidder af de ekstra-profitter, der fremkom ved udplyndring af folkene i andre lande. De sovjetrevisionistiske social-imperialisters udplyndring og slavebinding af folkene i andre lande foregår derimod direkte ved hjælp af den statsmagt, de har ranet.

Vi kan drage denne historiske lære: Når først en socialistisk stats politiske magt er blevet usurperet af en revisionistisk klike, vil denne stat enten blive social-imperialistisk, sådan som det er tilfældet med Sovjetunionen, eller den vil blive reduceret til en vasalstat eller til en koloni, sådan som det er tilfældet med Tjekkoslovakiet og den Mongolske Folkerepublik. Det står nu klart, at det væsentlige træk ved Hrustjov-Brezjnev-renegatlikens magtovertagelse var omdannelsen af den socialistiske stat, der var skabt af Lenin og Stalin, til en social-imperialistisk hegemonistat.

Den sovjetrevisionistiske renegatklike taler med glat tunge om Leninisme, socialisme og proletarisk internationalisme, men den handler på en vaskeægte imperialistisk måde.

Den taler med glat tunge om, at den praktiserer »internationalisme« over for sine såkaldte broderlande, men i virkeligheden binder den en række østeuropæiske lande og den Mongolske Folkerepublik med lænke efter lænke, eksempelvis »Warszawapagt-organisationen« og »Rådet for Gensidig Økonomisk Bistand«, spærrer disse lande inde bag det »socialistiske fællesskab«s pigtrådshegn og udplyndrer dem efter forgodtbefindende. Den udnytter sin stilling som hegemon til at gennemtvinge den såkaldte »internationale ar-

bejdsdeling, den såkaldte »specialisering af produktionen« og den såkaldte »økonomiske integration«, d.v.s. den tvinger disse lande til at tilpasse deres folkehusholdninger til sovjetrevisionisternes behov og omdanner dem til sine afsætningsmarkeder, sine underleverandører og sine frugthaver, grønsagsmarker og kvægfarme, altså sammen med det formål at gennemføre en ekstraordinær grov økonomisk udbytning.

Den har gjort brug af de mest despotiske og brutale metoder for at holde disse lande under den strengeste kontrol, og den har stationeret et meget betydeligt antal tropper dér. Den har endog åbent ladet tropper i hundredtusindvis trampe Tjekkoslovakiet under fode og har med bajonetterne indsat et marionetregime. Ligesom de gamle tsarer, som Lenin skånselsløst fordømte, bygger denne renegatbande helt igennem sit forhold til naboerne **»på privilegiernes herremandsprincip«**.²⁵⁾

Den sovjetrevisionistiske renegatklike taler med glat tunge om sin »hjælp« til lande i Asien, Afrika og Latinamerika, men i virkeligheden forsøger den af al magt under dække af sin »hjælp« at inddrage en række af disse lande i sin indflydelsessfære, et led i dens strid med USA-imperialismen om den mellemliggende zone. Gennem eksport af krigsmateriel, gennem kapitaludførsel og gennem ulige handel plyndrer sovjetrevisionismen dem for deres naturrigdomme, foretager indblanding i deres indre anliggender og lurar på en lejlighed til at slå sine kløer i militærbaser.

Lenin påpegede: **»Til kolonipolitikens talrige »gamle« motiver føjede finanskapitalen kampen om råstofkilderne, om kapitaludførsel, om »indflydelsessfærer« . . . om det økonomiske område overhovedet.«**²⁶⁾ Den sovjetrevisionistiske social-imperialisme bevæger sig i nøjagtig samme bane som den kapitalistiske imperialisme.

Den sovjetrevisionistiske renegatklike taler med glat tunge om sin »uforbeholdne støtte« til de revolutionære kampe i andre lande, men i virkeligheden samarbejder den med alle de mest reaktionære kræfter for at underminere de forskellige folks revolutionære kampe. Den falder rasende over de revolutionære masser i de kapitalistiske lande med skældsord og kalder dem »ekstremister« og »pøbel«, og den forsøger at splitte og opløse folkebevægelserne i disse lande. Den har forsynet de reaktionære i Indonesien, Indien og andre lande med penge og våben og har således direkte hjulpet dem med at nedslagte de revolutionære, og den intrigerer dag og nat for at få slukket flammerne fra folkenes væbnede kampe i Asien, Afrika og Latinamerika og undertrykke de nationale befrielsesbevægelser. Ligesom USA-imperialismen handler den som en verdensgendarm.

Den sovjetrevisionistiske renegatklike taler med glat tunge om sin godkendelse af »kamp mod imperialismen« og smager nu og da på et par

skældsord rettet mod de Forenede Stater, men i virkeligheden er sovjetrevisionismen ligesom USA-imperialismen en super-imperialisme, der forfængeligt forsøger at beherske verden. Der er absolut ingen berøringspunkter mellem sovjetrevisionisternes såkaldte »kamp« mod de Forenede Stater og den kamp, folkene i alle lande fører mod USA-imperialismen. For at nå frem til en nyopdeling af verden strides og samarbejder sovjetrevisionismen og USA-imperialismen på en og samme tid. Det, sovjetrevisionismen har foretaget sig i forbindelse med en række hovedspørgsmål, f. eks. spørgsmålene om Tyskland, Mellemøsten, Sydøstasien og Japan og atomvåbenspørgsmålet, bærer vidnesbyrd om de forbrydelser, den begår i forbindelse med sin strid og sit samarbejde med USA-imperialismen. De fører begge en imperialistisk magtpolitik på bekostning af folkenes interesser i alle lande. Ligegyldigt hvilke kompromisaftaler, sovjetrevisionismen og USA-imperialismen når frem til, så vil der blot være tale om midlertidige aftaler mellem gangstere.

Lenin fremhævede: »**Vor tids militarisme er en følge af kapitalismen.**«²⁷⁾ Krig i nutiden »**skyldes selve imperialismens natur.**«²⁸⁾

Siden Brezjnev kom til magten, har den sovjetrevisionistiske renegatklike bevæget sig længere og længere ud ad militarismens vej. Den har videreført Hrustjovs militærstrategiske princip om atomafpresning og febrilsk udviklet atombærende raketvåben, og den har samtidig fordoblet sine anstrengelser for at øge den konventionelle oprustning og har i vid udstrækning styrket sine land-, flåde- og luftstyrker. Den har i hele verden gennemført en imperialistisk »kanonbådspolitik«.

Omkring spørgsmålet om krig prædikede Hrustjov tidligere skinhelligt om en verden »uden våben, uden væbnede styrker og uden krige«, idet han ville dække over den løbende oprustning og krigsforberedelserne. I dag har Brezjnev & Co. anslået en noget anden tone. De har sat alle kræfter ind for at oppiske krigsfanatisme, og de råber op om, at den nuværende internationale situation er »befængt med faren for en ny verdenskrig.«²⁹⁾ De truer skamløst med at »komme modstanderen i forkøbet«, og de erklærer pralende, at de med deres »strategiske raketvåben« er »i stand til at ødelægge et hvilket som helst mål et hvilket som helst sted.«³⁰⁾ De gennemfører en stadig mere vanvittig forøgelse af militærudgifterne, fremskynder deres mobilisering og forberedelser til aggressionskrige og planlægger at iværksætte en Blitzkrieg à la Hitler.

Den sovjetrevisionistiske renegatklike har besat Tjekkosllovakiet ved et overraskelsesangreb, den er trængt ind på kinesisk territorium, sådan som det var tilfældet på øen Chenpao og i Tiehlikti-området, og den fremsætter trusler om atomkrig mod vort land. Alt dette afslører fuldstændigt den sovjetrevisionistiske social-imperialismes aggressive, eventyrlystne natur. Den

sovjetrevisionistiske social-imperialismes lille håndfuld oligarker er blevet en ærkeforbryderisk bande, der ligesom USA-imperialismen træffer forberedelser til at starte en verdenskrig.

V. »Brezjnev-doktrinen« er en renlivet hegemonidoktrin

For at kunne trænge videre frem med sin social-imperialistiske ekspansions- og aggressionspolitik har Brezjnev-renegatkliken yderligere udviklet Hrustjov-revisionismen og bikset et udvalg af fascistiske »teorier« sammen til det, der kaldes »Brezjnev-doktrinen«.

Lad os nu undersøge, hvad denne »Brezjnev-doktrin« er for noget kram.

1. Teorien om den »begrænsede suverænitet«. Brezjnev & Co. erklærer, at dette at forsvare det, de kalder socialismens interesser, er ensbetydende med at værne en »øverste suverænitet«. ³¹⁾ De erklærer åbent, at sovjetrevisionismen har ret til at afgøre et andet lands skæbne »herunder dets suverænitets skæbne«. ³²⁾

»Socialismens interesser«! Det er jer, der har omstyrtet det socialistiske system i Sovjetunionen og overført jeres revisionistiske linie, der går ud på kapitalismens genoprettelse, til en række østeuropæiske lande og til den Mongolske Folkerepublik. Det, I kalder »socialismens interesser«, er i virkeligheden den sovjetrevisionistiske social-imperialismes interesser, kolonialismens interesser. I har påtvunget folkene i andre lande jeres allerhøjeste »øverste suverænitet«, hvilket vil sige, at andre landes suverænitet er »begrænset«, men jeres herremandsret over andre lande er »ubegrænset«. Med andre ord, I har ret til at koste rundt med andre lande, som det falder jer ind, mens disse andre lande ikke har ret til at sætte sig op imod jer; I har ret til at udsuge andre lande, medens disse andre lande ikke har ret til at modsætte sig det. Hitler forkyndte engang med et vanvidsbrøl, at han besad »retten til at herske«. ³³⁾ Og Dulles og hans lige prædikede også om, at det nationale suverænitetsbegreb var »forældet, ³⁴⁾ og at »den enkelte stats suverænitet« måtte vige pladsen for en »fælles suverænitet«. ³⁵⁾ Det er således klart, at Brezjnevs teori om den »begrænsede suverænitet« ikke er andet end et ekko af imperialisternes vanvittige sludder.

2. Teorien om det »internationale diktatur«. „Brezjnev & Co. hævder, at de har ret til at »yde militær bistand til et broderland for at fjerne truslen

mod det socialistiske system«.36) De erklærer: »Lenin forudså, at den historiske udvikling ville »forvandle proletariats diktatur fra et nationalt diktatur til et internationalt diktatur, der ville være i stand til at øve en afgørende indflydelse på hele verdenspolitikken.«37)

Denne samling renegater har fuldstændig forvrænget Lenins ideer.

I sin artikel »Udkast til teser om det nationale og koloniale spørgsmål« skrev Lenin om »at forvandle proletariats diktatur fra et nationalt diktatur (som altså kun består i et enkelt land og ikke kan bestemme verdenspolitikken) til et internationalt (d.v.s. proletariats diktatur i hvert fald i nogle fremskredne lande, således at det kan øve afgørende indflydelse på hele verdenspolitikken)«.38) Det, Lenin hermed mente, var, at man skal fastholde den proletariske internationalisme og propagere den proletariske verdensrevolution. Men den sovjetrevisionistiske renegatklike er gået så vidt, at den har berøvet denne passage i Lenins artikel dens proletariske revolutionære ånd og sammenkogt teorien om det »internationale diktatur« som det »teoretiske grundlag« for sin militære intervention i en række østeuropæiske lande og i den Mongolske Folkerepublik og for sin militære besættelse af disse lande. Det »internationale diktatur«, I snakker om, betyder, at andre lande skal underlægges de nye tsarers herremandsvælde og slavebindes. Tror I, at blot I opsætter et skilt, hvorpå der står »Hjælp til et broderland«, så har I ret til at tyrannisere andre lande med jeres militærmagt, ret til vilkårligt at lade jeres tropper løbe et andet land over ende og rasere det? I invaderede Tjekkoslovakiet under »de forenede stridskræfter«s banner. Hvilken forskel er der mellem dette og den invasion, de otte magters allierede styrker foretog i Kina i 1900, de 14 magters væbnede intervention i Sovjetunionen og den »16-magter«s aggression mod Korea, der blev organiseret af USA-imperialismen!

3. Teorien om det »socialistiske fællesskab«. Brezjnev & Co. råber op om, at »de socialistiske staters fællesskab er et udeleligt hele«,39) og at det »socialistiske fællesskab«s »aktionsenhed«40) må styrkes.

Det er et kønt »socialistisk fællesskab«! Det er blot et synonym for et koloniimperium, hvor jeres stat er koloniernes moderland. Forholdet mellem ægte socialistiske lande, store eller små, må uforbeholdt baseres på Marxismen-Leninismens principper. Det må baseres på principperne om fuldstændig ligeberettigelse, respekt for den territoriale integritet, respekt for den statslige suverænitet og uafhængigheden og om ikke-indblanding i hinandens indre anliggender og på den proletariske internationalismes princip om gensidig støtte og gensidig bistand. Men I tramper andre lande under fode og gør dem til jeres vasalstater og lydlande. Når I taler om »aktionsenhed«, så mener I, at andre landes politik, økonomi og militære anliggender skal

forenes under jeres kontrol. Når I taler om et »udeleligt« hele, så betyder det, at I vil forbyde andre lande at frigøre sig fra jeres kontrol og fra jeres åg. Betyder det ikke, at I skamløst søger at behandle folkene i andre lande som jeres slaver?

4. Teorien om den »internationale arbejdsdeling«. Brezjnevs & Co. har i stor målestok videreudviklet denne absurditet, som allerede Hrustjov for længe siden propagerede. De har ikke blot gennemtvunget den såkaldte »internationale arbejdsdeling« i nogle østeuropæiske lande og i den Mongolske Folkerepublik, som ovenfor omtalt, men har også udstrakt den til lande i Asien, Afrika og Latinamerika. De påstår, at de asiatiske, afrikanske og latinamerikanske lande ikke kan »sikre etableringen af en uafhængig national økonomi«, ⁴¹⁾ hvis de ikke »samarbejder« med sovjetrevisionismen. »Dette samarbejde gør det muligt for Sovjetunionen i større udstrækning at drage nytte af den internationale arbejdsdelings fordele. Vi kan købe stadig større mængder af disse landes traditionelle eksportvarer – bomuld, uld, skind og huder, opberedte ikke-jernholdige malme, vegetabiliske olier, frugt, kaffe, kakaobønner, the og andre råvarer samt en række færdigvarer.« ⁴²⁾

Hvilken herlig liste over »traditionelle eksportvarer«!

Det er blot en skam, at listen ikke er fuldstændig. Den bør også omfatte olie, gummi, kød, grønsager, ris, jute, sukkerrør o.s.v.

Den lille håndfuld sovjetrevisionistiske oligarker ser sådan på det, at folkene i de asiatiske, afrikanske og latinamerikanske lande af skæbnen er udset til i generation efter generation at forsyne dem med disse såkaldte »traditionelle eksportvarer«. Hvilken slags »teori« er det? Kolonialisterne og imperialisterne har i lange tider hævdet, at det var dem, som skulle bestemme, hvad hvert land skulle producere alt efter dets naturbetingelser, og de har med vold og magt forvandlet asiatiske, afrikanske og latinamerikanske lande til råstofleverandører og holdt dem nede på et tilbagestående stade, således at de kapitalistiske industristater bekvemt kunne gennemføre den mest brutale koloniale udbytning. Den sovjetrevisionistiske klike har overtaget denne imperialismens kolonipolitik. Dens teori om den »internationale arbejdsdeling« er intet andet end en teori om »en industriel Sovjetunion og et agrarisk Asien, Afrika og Latinamerika« eller om »en industriel Sovjetunion med Asien, Afrika og Latinamerika som sine underleverandører«.

De ægte socialistiske stater gennemfører på grundlag af principperne om ligeberettigelse og gensidig nytte en udveksling af varer med de asiatiske, afrikanske og latinamerikanske lande og yder i gensidighedens ånd disse lande bistand for at fremme udviklingen af en uafhængig økonomi og for, at de kan holde initiativet i deres egne hænder. Den teori om »international arbejdsdeling«, som den lille håndfuld sovjetrevisionistiske oligarker prædi-

ker, har ene og alene til formål at fremme deres infiltration i, deres kontrol med og deres udplyndring af landene i Asien, Afrika og Latinamerika, at udvide deres egen »indflydelsessfære« og at bringe disse lande under den sovjetrevisionistiske kolonialismes nye åg.

5. Teorien om, at »vore interesser berøres«. Brezjnev & Co. larmer op om, at »Sovjetunionen, der som en stor verdensmagt har omfattende internationale forbindelser, ikke kan forholde sig passivt over for begivenheder, der trods det, at de finder sted i geografisk fjerntliggende områder, ikke desto mindre berører vor sikkerhed og vore venners sikkerhed.«⁴³⁾ De erklærer hovmodigt: »De sovjetiske flådestyrker« vil »sejle . . . overalt, hvor vort lands sikkerhedsinteresser gør det påkrævet«!⁴⁴⁾

Kan et land tillade sig at betragte alle dele af verden som områder, der indgår i dets »interessesfære«, og lægge hånd på hele kloden, fordi det er en »stor magt«? Kan et land tillade sig at sende sine kanonbåde til et hvilket som helst sted for at true og forøve aggression, fordi det har »omfattende internationale forbindelser«? Denne såkaldte teori om, at »vore interesser berøres«, er en typisk talemåde, der benyttes i imperialismens globale aggressionspolitik. Da de gamle tsarer i sin tid førte en ekspansionspolitik, skete det under påberåbelse af »hensynet til Ruslands interesser«. USA-imperialisterne har også igen og igen råbt op om, at USA er ansvarlig »ikke blot for sin egen sikkerhed, men også for alle frie nationers sikkerhed«, og at det vil »forsvare friheden, hvor som helst det er nødvendigt«.⁴⁵⁾ Hvilken slående lighed er der ikke mellem sovjetrevisionisternes udtalelser og de gamle tsarers og USA-imperialisternes udtalelser!

Den sovjetrevisionistiske renegatklike, der forlængst har spillet fallit ideologisk, teoretisk og politisk, er overhovedet ikke i stand til at frembringe noget, der er værd at vise frem; den må nøjes med at samle noget skrammel op fra imperialismens affaldsdynger og pudse det op, hvorefter det præsenteres som »brezjnevisme«. Denne »brezjnevisme« er imperialisme forsynet med en »socialistisk« etiket. Den er en renlivet hegemonidoktrin, skinbarlig nykolonialisme.

VI. Sovjetrevisionisternes drøm om et storimperium

Da Marx for hundrede år siden afslørede det tsaristiske Ruslands aggressionspolitik, påpegede han: »**Dets metoder, dets taktik, dets manøvrer**

kan ændres, men ledestjernen for denne politik – verdensherredømmet – er uforanderlig.«⁴⁶⁾

Tsar Nikolaj I råbte engang hovmodigt: »Det russiske flag skal ikke blive halet ned noget sted, hvor det engang er blevet hejst.«⁴⁷⁾ Adskillige generationers tsarer drømte skønne drømme om at oprette, som Engels sagde, et vidtstrakt »slavisk imperium« strækkende sig fra Elben til Kina, fra Adria-terhavet til det Nordlige Ishav. De nærede endog forhåbninger om at kunne udstrække dette storimperiums grænser til Indien og Hawaii. For at nå dette mål viste de sig **»lige så samvittighedsløse som talentfulde«⁴⁸⁾**

De sovjetrevisionistiske nye tsarer har helt og holdent overtaget de gamle tsarers ekspansionistiske tradition, og deres pande er brændemærket med Romanov-dynastiets segl. De drømmer den selvsamme drøm, som de gamle tsarer drømte, men ikke formåede at realisere, og dertil kommer, at de nærer langt mere ambitiøse aggressive hensigter end deres forgængere. De har gjort en række østeuropæiske lande og den Mongolske Folkerepublik til deres kolonier og vasalstater. De drømmer også om at tilrive sig mere kinesisk territorium, og de kopierer åbent de gamle tsarers Kina-politik og råber op om, at Kinas nordgrænse »markeredes af den Store Mur.«⁴⁹⁾ De har strakt hænderne ud efter Sydøstasien, Mellemøsten, Afrika og endog efter Latinamerika, og de har sendt deres flådestyrker til Middelhavet, det Indiske Ocean, Stillehavet og Atlanterhavet som led i deres bestræbelser på at oprette et sovjetrevisionistisk storimperium omfattende Europa, Asien, Afrika og Latinamerika.

De gamle tsarers »slaviske imperium« brast som en sæbeboble for lang tid siden, og tsardømmet selv blev i 1917 skaffet ud af verden af den Store Oktoberrevolution, som blev ledet af Lenin. De gamle tsarers herredømme forsvandt i den blå luft. Og i dag, i den æra hvor imperialismen går mod sit totale sammenbrud, forsøger de nye tsarer i deres vanvid at skabe et endnu større storimperium, der skal beherske hele verden. Heller ikke dette vil nogen sinde blive andet end en drøm.

Stalin erklærede: **»Lenin betegnede imperialismen som »døende kapitalisme«. Hvorfor? Fordi imperialismen skærper kapitalismens modsætninger til det yderste punkt, til de yderste grænser, bagved hvilke revolutionen begynder.«⁵⁰⁾**

Da sovjetrevisionismen er slået ind på imperialismens gamle vej, er den nødvendigvis undergivet imperialismens lov og plages af alle imperialismens indre modsigelser.

Kammerat Mao Tsetung påpeger: **»USA er en papirtiger. Tro ikke på USA's styrke. Ét stød, og det er gennemhullet. Den revisionistiske Sovjetunion er også en papirtiger.«⁵¹⁾**

Resultatet af den rabiate ekspansions- og aggressionspolitik, som den sovjet-revisionistiske social-imperialisme fører, vil uundgåeligt blive lige modsat det, den drømmer om, og den skaber blot betingelserne for sit eget fald. Sovjetrevisionismen behandler de andre lande i det »socialistiske fællesskab«, som var de dens lensgårde, men den er absolut ude af stand til for altid at lade folkene i disse lande være undergivet dens koloniherrredømme, og den er lige så lidt i stand til at dæmpe modsætningerne mellem den selv og disse lande. Østeuropa af i dag er som en krudttønde, og en dag vil den med sikkerhed eksplodere. At sovjetrevisionismen lod sine panserstyrker trænge ind i Prag er ikke i mindste måde et bevis på den sovjetrevisionistiske social-imperialismes styrke, men vidner netop om det sovjetrevisionistiske koloni-imperiums begyndende sammenbrud. Den sovjetrevisionistiske social-imperialisme har stukket sine fødder for dybt i det tjekkoslovakiske hængedynd, til at den kan komme fri.

Med sin aggression mod og sin udplyndring af Asien, Afrika og Latinamerika har sovjetrevisionismen bragt sig i et modsætningsforhold til folkene i disse områder. Den har med sin ekspansion slået et for stort brød op. Den slæber rundt med en så stor byrde, at den er svulmet op og har antaget et vattersottigt udseende. Selv USA-imperialismens presse skriver: »Vi har opdaget, at de [russerne] dummer sig lige så groft, som vi gør – om ikke grovere.«⁵²⁾

Da den sovjetrevisionistiske social-imperialisme er blevet medlem af verdensimperialismens selskab, er modsætningerne mellem de imperialistiske stater blevet skærpet i endnu højere grad. For at udvide deres respektive indflydelsessfærer strides social-imperialismen og imperialismen heftigt med hinanden, og de er låst fast i denne rivalisering. Striden mellem social-imperialismen og imperialismen, som belejres stadig kraftigere af verdens folk, accelererer med nødvendighed hele det imperialistiske systems forfaldsproces.

Også i sit eget land lever den sovjetrevisionistiske social-imperialisme på en vulkan. I Stolypin-reaktionens periode skrev Lenin, at opsvinget i den russiske arbejderklassens kamp **»kan foregå hurtigt, eller det kan foregå langsomt, men det fører i hvert fald til en revolution.«**⁵³⁾ I Sovjetunionen af i dag skærpes daglig konflikten og det antagonistiske modsætningsforhold mellem den bureaukratiske monopolkapitalistiske klasse af ny type på den ene side og det slavebundne folk, proletariatet, de arbejdende bønder og de revolutionære intellektuelle, på den anden side. Klassekampen udvikles uafhængigt af menneskenes vilje og vil før eller senere føre til revolution.

Sovjetunionen var engang en multinational union af socialistiske republikker. Det er kun under socialismens betingelser og på grundlag af ligeberet-

tigelse og frivillig tilslutning, at en sådan nationaliteternes union kan opbygges, konsolideres og udvikles. Det forholder sig nøjagtig, som Stalin anførte: Sovjetunionen **»havde for sig de ugunstige erfaringer fra stater med mange nationaliteter i de borgerlige lande. Den havde for sig det gamle Østrig-Ungarns fejlslagne forsøg.«** Men den multinationale sovjetstat vil ikke desto mindre **»holde stand over for alle prøvelser«**, fordi der på socialistisk grundlag er blevet tilvejebragt **»et virkeligt broderligt samarbejde mellem folkene i en enkelt forbundsstats system«**.⁵⁴⁾ I dag har den sovjetrevisionistiske renegatklike forlængst omstyrtet det socialistiske system, den udøver et borgerligt diktatur, og den har erstattet den gensidige hjælp og broderskabet mellem nationaliteterne med bourgeoisiets junglelov. Det proletariske, det socialistiske grundlag, som den oprindelige union byggede på, er altså blevet sprængt bort. Kan man derfor se bort fra, at denne enorme multinationale »union«, der er undergivet en ny type bourgeoisis herredømme, en dag vil komme ud i en krise og bryde sammen, nøjagtig som Østrig-Ungarn gjorde i sin tid?

For at slippe ud af den håbløse situation, den har rodet sig ind i både hjemme og ude, farer den sovjetrevisionistiske social-imperialisme ligesom USA-imperialismen febrilsk ud med raket- og kerneafpresning og søger en udvej gennem militære eventyr og storstilet aggressionskrig. Men kan en krig hjælpe imperialismen og social-imperialismen, der begge ligger på dødslejet, til et nyt liv? Nej tværtimod. Historien har uigendriveligt bevist, at krigen ikke blot ikke kan frelse imperialismen fra dens uafvendelige undergang, men kun fremskynder denne undergang.

Formand Mao påpeger: **»Med hensyn til spørgsmålet om verdenskrig er der kun to muligheder. Den ene er, at krigen giver stødet til revolution, og den anden er, at revolution vil forhindre krigen.«**⁵⁵⁾

Formand Mao siger også: **»Verdens folk, foren jer og gå imod enhver aggressionskrig, som iværksættes af nogen imperialisme eller af social-imperialismen, især en krig, hvor atombomber anvendes som våben! Hvis en sådan krig bryder ud, bør verdens folk benytte revolutionær krig til at eliminere aggressionskrigen, og netop nu bør der træffes forberedelser hertil!«**⁵⁶⁾

Denne store appel, som formand Mao har udfærdiget ud fra den nuværende internationale situation, viser proletariatet og de revolutionære folk i hele verden den retning, hvori deres kamp skal føres. Verdens folk må ubetinget bevare en høj grad af årvågenhed, de bør træffe alle forberedelser, og de må til enhver tid være rede til beslutsomt at tilføjede enhver aggressor, som vover at iværksætte en krig, sønderknusendes lag!

I de seneste år har den sovjetrevisionistiske renegatklike, der har arvet de gamle tsarers gamle kneb, halvt i smug, halvt åbent støttet og fremmet en ny såkaldt »panslavistisk bevægelse« og gjort propaganda for russernes såkaldte »hellige nationale ånd«, altsammen i den hensigt at forgifte de arbejdende massers og den unge generations tankegang med denne reaktionære ideologi og lokke sovjetfolket til at være redskab for den lille håndfuld sovjetrevisionistiske oligarkers aggressions- og krigspolitik. Vi vil oprigtigt opfordre det broderlige sovjetfolk til aldrig at falde for »panslavismen«.

Hvad er »panslavisme«?

Da Marx og Engels afslørede de gamle tsarers politik, fastslog de meget træffende: **»Panslavismen er Skt. Petersburg-kabinetets opfindelse.«**⁵⁷⁾ Engels erklærede, at de gamle tsarer for at berede vejen for krigen brugte dette svindelnummer som **»det russiske tsardømmes og den russiske reaktions sidste redningsanker«**. Derfor er **»panslavismen både vores og russernes værste fjende«**.⁵⁸⁾

Ligesom Hitlers teori om det »ariske herrefolk« er de sovjetrevisionistiske nye tsarers »panslavisme« ultra-reaktionær racisme. Når de propagerer den slags reaktionære ideer, har det ene og alene til formål at tjene den ekspansion, der udøves af en lille håndfuld reaktionære herskere fra deres såkaldte »højerestående folk«. For folkets brede masser vil dette kun betyde en katastrofe.

Lenin påpegede engang: **»Undertrykkelsen af »folkene af fremmed stamme« er et tveægget sværd. Det rammer begge parter, rammer både »folkene af fremmed stamme« og det russiske folk.«**⁵⁹⁾ Det er netop under »panslavismen« røgtæppe, at den lille håndfuld sovjetrevisionistiske oligarker nu arbejder om kap med tiden for både at planlægge aggressionskrige og forstærke deres angreb på det sovjetiske folk, herunder det russiske folk.

Det sovjetiske proletariats og de sovjetiske brede massers interesser er diametralt modsat de sovjetrevisionistiske nye tsarers interesser, men de falder sammen med hele verdens revolutionære folks interesser. Hvis de sovjetrevisionistiske nye tsarer iværksætter en storstilet aggressionskrig, så vil Sovjetunionens proletariat og revolutionære folk handle i overensstemmelse med Lenins princip om, hvordan man skal forholde sig over for imperialistiske aggressionskrige, og de vil med sikkerhed nægte at tjene som kanonføde i en uretfærdig krig, der er iværksat af den sovjetrevisionistiske socialimperialisme. De vil videreføre den sag, der var den Store Oktoberrevolutionens heltemodige sønners og døtres sag, og kæmpe for at omstyrte de nye tsarer og genoprette proletariats diktatur.

For to hundrede år siden skrev en russisk digter, da han lovpriste de

»resultater«, der var opnået i tsarina Katharina II's aggressionskrige: »Gå fremad, og hele universet er Eders!«⁶⁰) Nu har de sovjetrevisionistiske nye tsarer bestøget de gamle tsarers hest og er galopperet »fremad«. De jager nu vildt omkring og er ude af stand til at tøjle deres ganger. De glemmer fuldstændigt, at deres forfædre netop blev kastet af den samme hest, og at Romanov-dynastiets russiske imperium blev bragt til afslutning på denne måde. Det er givet, at det ikke vil gå de nye tsarer bedre, end det gik de gamle tsarer. De vil med sikkerhed blive kastet af hesten og brække deres hals.

VII. Verdens folk, foren jer og kæmp for at omstyrte USA-imperialismen, sovjetrevisionismen og de reaktionære i alle lande!

Kammerat Mao Tsetung fremhæver: »Sovjetunionen var den første socialistiske stat, og Sovjetunionens kommunistiske Parti blev grundlagt af Lenin. Skønt ledelsen af det sovjetiske parti og den sovjetiske stat nu er blevet usurperet af revisionister, vil jeg råde kammeraterne til at forblive faste i overbevisningen om, at det sovjetiske folks og partimedlemmernes og kadrernes masser er gode, at de ønsker revolution, og at revisionismens herredømme ikke vil vare længe.«⁶¹)

Det kinesiske folk nærer dybe følelser for sovjetfolket. Under den Store Oktoberrevolution, som blev ledet af Lenin, kæmpede kinesiske arbejdere, der dengang befandt sig i Rusland, skulder ved skulder med de russiske proletarer. Vore to folk har i langvarige, revolutionære kampe støttet hinanden, hjulpet hinanden og smedet et nært venskab. Den lille håndfuld sovjetrevisionistiske oligarker prøver skrupelløst at så splid mellem det kinesiske folk og sovjetfolket og underminere forbindelserne mellem dem, men i sidste ende løfter de en klippeblok blot for at tabe den ned over deres egne fødder.

Sovjetfolket er et stort folk, der er opdraget af Lenin og Stalin, og det besidder en berømmelig revolutionær tradition. Det vil under ingen omstændigheder tillade, at de nye tsarer rider på dets ryg i lang tid. Skønt Oktoberrevolutionens frugter er blevet kastet bort af de sovjetrevisionistiske renegater,

er Oktoberrevolutionens principper evige. Under Leninismens store banner vil folkerevolutionens mægtige strøm bryde det revisionistiske herredømmes is, og socialismens forår vil med sikkerhed på ny holde sit indtog i sovjetlandet.

Kammerat Mao Tsetung siger: »For at opsummere, hvad enten det drejer sig om Kina eller om de andre lande i verden, så vil mere end 90 procent af befolkningen i sidste ende støtte Marxismen-Leninismen. Der er stadig mange mennesker i verden, som endnu ikke er vågnet op, fordi de bedrages af socialdemokraterne, revisionisterne, imperialisterne og de reaktionære i forskellige lande. Men de vil alligevel gradvis vågne op og til sidst støtte Marxismen-Leninismen. Marxismen-Leninismens sandhed er uomstødelig. Folkemasserne vil til sidst rejse sig til revolution. Verdensrevolutionen vil uundgåeligt triumfere.«⁶²⁾

Ved højtideligholdelsen af hundredårsdagen for den store Lenins fødsel glæder vi os over, at den proletariske verdensrevolution under vejledning af Marxismen-Leninismen-Mao Tsetung Tænkningen marcherer frem fra sejr til sejr. De ægte marxistisk-leninistiske kræfter i hele verden øges for hver dag, der går, og styrkes uafbrudt. De undertrykte nationers og folks befrielseskampe udvikles med kraft. Alle lande og folk, der er udsat for USA-imperialismens og sovjetrevisionismens aggression, kontrol, intervention og tyranni, danner nu den bredeste enhedsfront. En ny historisk epoke med kamp mod USA-imperialismen og sovjetrevisionismen er begyndt. Dødsklodserne ringer for imperialismen og social-imperialismen.

Den uovervindelige Marxisme-Leninisme-Mao Tsetung Tænkning er et magtfuldt våben for proletariatet, når det skal erkende og forandre verden, et magtfuldt våben til fremskyndelse af historien. Når Marxismen-Leninismen-Mao Tsetung Tænkningen forbindes med de revolutionære masser i deres hundreder af millioner og integreres med folkerevolutionens konkrete praksis i de forskellige lande, vil den med sikkerhed frembringe en udtømmelig revolutionær styrke, der vil sprænge hele den gamle verden i stumper og stykker.

Længe leve den store Marxisme!

Længe leve den store Leninisme!

Længe leve den store Mao Tsetung Tænkning!

NOTER

- 1) Stalin: »Om Leninismens grundlag«, *Sml. værker*, kin. udg., bd. 6, s. 63. Her citeret efter Stalin: *Leninismens problemer*, Forlaget Tiden 1949, s. 8.
- 2) Lenin: »Den proletariske revolutions militærprogram«, *Sml. værker*, kin. udg., bd. 23, s. 75. Her citeret efter Lenin: *Udvalgte værker*, Forlaget Tiden 1947, bd. 6, s. 206.
- 3) Mao Tsetung: »Om det folkedemokratiske diktatur«, *Udvalgte værker af Mao Tsetung*, kin. udg., bd. 4, s. 1476 og s. 1475. Her citeret efter Mao Tsetung: *Udvalgte værker III*, Forlaget Futura 1964, s. 249.
- 4) Formand Maos tale den 17. april 1957.
- 5) Lenin: »Imperialismen og socialismens splittelse«, *Sml. værker*, kin. udg., bd. 23, s. 117.
- 6) Lenin: »Staten og revolutionen«, *Udvalgte værker*, kin. udg., bd. 3, s. 179.
- 7) *Sm. st.*, s. 184.
- 8) Lenin: »Den socialistiske revolution og nationernes selvbestemmelsesret«, *Sml. værker*, kin. udg., bd. 22, s. 138.
- 9) Lenin: »Den proletariske revolution og renegaten Kautsky«, *Sml. værker*, kin. udg., bd. 28, s. 235. Her citeret efter Lenin: *Udvalgte værker*, Forlaget Tiden 1948, bd. 10, s. 60.
- 10) Lenin: »Staten og revolutionen«, *Udvalgte værker*, kin. udg., bd. 3, s. 192. Her citeret efter Lenin: *Udvalgte værker*, Forlaget Tiden 1948, bd. 8, s. 40.
- 11) Formand Maos tale på det Andet Plenarmøde i Kinas kommunistiske Partis Ottende Centralkomité den 15. november 1956.
- 12) Formand Maos taler på Centralkomiteens arbejdskonference i Peitaho i august 1962 og på det Tiende Plenarmøde i partiets Ottende Centralkomité i september samme år.
- 13) »Cirkulære« fra Centralkomiteen for Kinas kommunistiske Parti, 16. maj 1966.
- 14) Tale af formand Mao holdt i august 1964.
- 15) Tale af formand Mao holdt den 11. maj 1964.
- 16) »SUKP's program« vedtaget på den sovjetrevisionistiske »22. kongres«.
- 17) De sovjetrevisionistiske Teser i anledning af hundredårsdagen for Vladimir Iljitj Lenins fødsel.
- 18) Det sovjetrevisionistiske *Pravda*, 5. marts 1970.
- 19) Lenin: »Socialisme og krig«, *Sml. værker*, kin. udg., bd. 21, s. 285.
- 20) Lenin: »Tale på den Første Alrussiske Flådekongres«, *Sml. værker*, kin. udg., bd. 26, s. 322.
- 21) Lenin: »Det revolutionære proletariat og nationernes selvbestemmelsesret«, *Sml. værker*, kin. udg., bd. 21, s. 392.
- 22) Lenin: »Oversigt over de indenrigske anliggender«, *Sml. værker*, kin. udg., bd. 5, s. 258.
- 23) *Sovjetunionens kommunistiske Partis (Bolsjevikernes) historie. Kort gennemgang*. Kin. udg., People's Publishing House, s. 471. Her citeret efter den danske overs., Forlaget Tiden 1946, s. 435.
- 24) Lenin: »Tredie Internationales opgaver«, *Sml. værker*, kin. udg., bd. 29, s. 458.
- 25) Lenin: »Om storrussernes nationale stolthed«, *Sml. værker*, kin. udg., bd. 21, s. 85. Her citeret efter Lenin: *Udvalgte værker*, Forlaget Tiden 1947, bd. 6, s. 22.
- 26) Lenin: »Imperialismen som kapitalismens højeste stadium«, *Sml. værker*, kin. udg., bd. 22, s. 293. Her citeret efter Lenin: *Udvalgte værker*, Forlaget Tiden 1947, bd. 6, s. 196.
- 27) Lenin: »Den krigslystne militarisme og socialdemokratiets anti-militaristiske taktik«, *Sml. værker*, kin. udg., bd. 15, s. 166.
- 28) Lenin: »R.K.P. (B.)'s Ottende Kongres«, *Sml. værker*, kin. udg., bd. 29, s. 168.
- 29) Det sovjetrevisionistiske *Uijtjelskaja Gazeta*, 5. februar 1970.
- 30) A. A. Gretjko, den sovjetrevisionistiske forsvarsminister. Se det sovjetrevisionistiske tidsskrift *Kommunist*, nr. 3, 1969.
- 31) Det sovjetrevisionistiske *Mezjdunarodnaja Sjism*, nr. 11, 1968.
- 32) Det sovjetrevisionistiske *Krasnaja Svesda*, 14. februar 1969.
- 33) »Nürnberg-processen«, bd. II.
- 34) *Foreign Affairs* (U.S.A.), oktober 1957.
- 35) P. C. Jessup: »*A Modern Law of Nations*«.

- 36) L. I. Brezjnevs tale på den polske revisionistiske »5. kongres«, 12. november 1968.
- 37) K. T. Mazurovs beretning på »festmødet« i Moskva i anledning af årsdagen for Oktoberrevolutionen, 6. november 1968.
- 38) Lenin: »Udkast til teser om det nationale og koloniale spørgsmål«, *Udvalgte værker*, kin. udg., bd. 4, s. 292. Her citeret efter Lenin: *Udvalgte værker*, Forlaget Tiden 1948, bd. 11, siderne 262–263.
- 39) Det sovjetrevisionistiske *Isvestija*, 2. juli 1968.
- 40) »Hoveddokumente«, vedtaget på det berygtede Moskva-møde i juni 1969.
- 41) L. I. Brezjnevs tale på de berygtede Moskva-møde, 7. juni 1969.
- 42) A. N. Kosygin's beretning til den sovjetrevisionistiske »23. kongres«, 5. april 1966.
- 43) A. A. Gromykos beretning på »U.S.S.R.'s Øverste Sovjets samling«, 10. juli 1969.
- 44) Tale af S. S. Gorskjov, den sovjetrevisionistiske flådechef, på den sovjetiske flådedag 1969.
- 45) Den tidligere USA-præsident Johnsons taler den 3. juni og den 20. juni 1964.
- 46) Marx: »Tale på Polen-mødet i London den 22. januar 1867«, *Marx og Engels: Samlede værker*, kin. udg., bd. 16, s. 226.
- 47) G. I. Nevelskoj: »De russiske marineofficerers heltegerninger i det russiske Fjerne Østen«, s. 124.
- 48) Engels: »Det russiske tsardømmes udenrigspolitik«, *Marx og Engels: Samlede værker*, kin. udg., bd. 22, s. 17.
- 49) »Erklæring fra U.S.S.R.'s regering«, 13. juni 1969.
- 50) Stalin: »Om Leninismens grundlag«, *Sml. værker*, kin. udg., bd. 6, s. 65. Her citeret efter Stalin: *Leninismens problemer*, Forlaget Tiden 1949, s. 9.
- 51) Tale af formand Mao holdt den 30. januar 1964.
- 52) *U.S. News & World Report*, 5. januar 1970.
- 53) Lenin: »Man begynder at demonstrere«, *Sml. værker*, kin. udg., bd. 16, s. 357.
- 54) Stalin: »Om forslaget til Sovjetunionens forfatning«, *Leninismens problemer*, kin. udg., People's Publishing House, 1964, siderne 649-650. Her citeret efter den danske overs., Forlaget Tiden 1949, s. 509.
- 55) Kammerat Lin Piao: »Beretning til Kinas kommunistiske Partis Niende Kongres«.
- 56) »På tærskelen til 1970'ernes store tiår« – Nytårsdags ledende artikel i *Renmin Ribao*, *Hongqi og Jiefangjung Bao*, 1. januar 1970.
- 57) Marx og Engels: »Den Socialistiske Demokratiske Alliance og den Internationale Arbejdersassociation«, *Marx og Engels: Samlede værker*, kin. udg., bd. 18, s. 492.
- 58) Engels' brev til Karl Kautsky, 7. februar 1882, *Marx og Engels om kunst*, kin. udg., People's Literature Publishing House 1963, bd. 3, s. 361.
- 59) Lenin: »National lighed«, *Sml. værker*, kin. udg., bd. 20, s. 233.
- 60) G. R. Dersjavin: »Ved Warszawas erobring«.
- 61) Formand Maos tale på Kinas kommunistiske Partis Centralkomité's udvidede arbejdskonference, 30. januar 1962.
- 62) *Sm. st.*

En frimodig bekenden kulør

Den 22. april i år er det hundrede år siden, Lenin, proletariatets store lærer, blev født. Breznev og konsorter, denne håndfuld renegater, som har forrådt Leninismen, støder vældigt i trompeten og foranstalter med store reklamebrøl festligheder, angiveligt for at »mindes« Lenin. Den 23. december 1969 præsenterede de de såkaldte »Tesar i anledning af 100-årsdagen for Vladimir Iljitj Lenins fødsel«. I disse »Tesar« tyr de til deres sædvanlige svindelnumre, mikser Hrustjov-revisionisme og social-imperialisme sammen med Leninisme og udgiver social-imperialisme for at være Leninisme. Endnu mere oprørende er det, at de i deres ondskabsfuldhed går så vidt, at de lige ud tillægger Lenin det vrøvl om de fem »sociale kraftfaktorer«, som Otto Bauer, en af den Anden Internationales anførere og en fjende af Marxismen-Leninismen, nedfældede i sit makværk *Bolsjevisme eller socialdemokrati?*, og hævder, at det er ord fra Lenins mund. En så elendig løgn må forbløffe alle. Denne skandale er nu gået hele verden rundt. Vi gengiver her en beretning fra en Hsinhua-korrespondent om denne affære og dens baggrund:

Hvad var denne Otto Bauer for en skikkelse? Hvordan kan det gå til, at den sovjetrevisionistiske renegatklike udgiver hans ord for at være Lenins, og hvorfor gør den det?

Det er en kendt sag, at Otto Bauer var en østrigsk arbejderforræder. Han blev født i 1882 og døde i 1938, samme år som renegaten Kautsky døde. Han var en berygtet, typisk repræsentant for den internationale opportunisme, leder i det østrigske socialdemokratiske parti, i Anden Internationale og i To og en halv-Internationale. Han var en svoren fjende af Marxismen-Leninismen. Som medlem af parlamentet og som Østrigs udenrigsminister medvirkede han aktivt ved undertrykkelsen af en række østrigske arbejderopstande, og han støttede Hitlers pan-germanisme. Ligesom renegaten Kautsky fabrikerede han nogle småskrifter for at gøre reklame for den fredelige overgang og den parlamentariske vej. Han gjorde sit yderste for at bekæmpe proletariats voldelige revolution og proletariats diktatur, og han rettede vilde angreb mod den Store Socialistiske Oktoberrevolution og sovjetmagten under Lenins anførsel. Lenin gav en rammende karakteristik af Otto Bauer: **»Denne den bedste blandt social-forræderne er i bedste fald en fuldstændig håbløs studeret nar.«** (Lenin, *Sml. værker*, kin. udg., bd. 30, s. 327).

Bauers *Bolsjevisme eller socialdemokrati?* blev udgivet i 1920. I denne pamflet angreb han på enhver måde den voldelige revolution og prædikede fredelig overgang. Han erklærede, at »fordelingen af magten i staten bestemmes af de sociale kraftfaktorer«. Samtidig angreb han ondskabsfuldt sovjetstaten, der var grundlagt af Lenin, og benævnte den »despotisk socialisme«, og han bagtalte proletariats diktatur som »vold mod de sociale kraftfaktorer«. Hvad er da disse »sociale kraftfaktorer«, som Bauer prøvlede om? De er: »For det første, antallet af medlemmer af klassen; for det andet, dens organisations beskaffenhed, styrke og formåen; for det tredje, dens stilling i produktions- og fordelingsprocessen, hvilket bestemmer de økonomiske magtmidler, der står til dens rådighed; for det fjerde, graden af dens politiske interesse, dens fleksibilitet, aktivitet og offerevne; for det femte, dens dannelsesniveau, graden af dens evne til at lade sine ideer influere på klassens egne medlemmer og medlemmerne af andre klasser, og den tiltrækning, dens ideologi øver.«*

Så snart denne pamflet var udkommet, fordømte Lenin den skarpt på Kommunistisk Internationales anden kongres. I særlig grad kritiserede han kraftigt Bauer, når denne ondsindet bagtalte proletariats brug af vold som »vold mod de sociale kraftfaktorer«, og han gendrev hans absurde teori om disse såkaldte »sociale kraftfaktorer«. Lenin erklærede: **»Her har man et skoleeksempel på, hvad Marxismen er blevet reduceret til, et eksempel på den slags banalitet og det forsvar for udbytterne,**

* Otto Bauer: *Bolsjevisme eller socialdemokrati?*, tysk udg., Verlag der Wiener Volksbuchhandlung, 1920, s. 109.

som den mest revolutionære teori *kan* reduceres til. Man må være en udpræget tysk filister for at kunne opstille »teorien« om, at de »sociale kraftfaktorer« er: Antallet; organisationens formåen; stillingen i produktions- og fordelingsprocessen; aktiviteten og dannelsesniveaut. Hvis en daglejer på landet eller en byarbejder udøver vold mod en godsejer eller en kapitalist, så er det på ingen måde proletarietets diktatur, på ingen måde vold mod folkets udbyttere og undertrykkere. Ih nej! Det er – 'vold mod de sociale kraftfaktorer'.« Lenin tilføjede: »Måske lyder mit eksempel, som var der tale om noget i retning af en morsomhed. Nutidens opportunisme er imidlertid af en sådan karakter, at dens kamp mod bolsjevismen slår over og bliver til en morsomhed.« (Lenin, Sml. værker, kin. udg., bd. 31, s. 201).

Det er yderst interressant, at Brezjnev & Co. under punkt 14 i de »Teser«, der blev offentliggjort i *Pravda* uden videre citerer det afsnit, der indeholder Bauers kontrarevolutionære absurde teori om de fem »sociale kraftfaktorer«, som Lenin skarpt havde gendrevet, og på himmelråbende måde vilkårligt tilskriver den Lenin. Se blot:

I udkastet til sin beretning om den internationale situation og Kominterns hovedopgaver nednoterede Lenin arbejderklassens fem »sociale kraftfaktorer«: 1) Antal, 2) organisationsgrad, 3) stilling i produktions- og fordelingsprocessen, 4) aktivitet og 5) dannelse. Siden Lenin fremkom med disse tanker, er arbejderklassens talmæssige styrke øget enormt. Den er uden sammenligning blevet bedre organiseret og mere politisk aktiv, og dens almindelsesniveau og den faglige uddannelsesniveau er blevet hævet i enestående grad.

Sandt nok, det er yderst reaktionært, når Brezjnev & Co. så plumpt til lægger Lenin Otto Bauers ord, og samtidig er det en »morsomhed«. Men det er hverken overraskende eller tilfældigt. Det bestemmes af deres karakter, af »karakteren af nutidens opportunisme«. Deres modstand mod voldelig revolution og mod proletarietets diktatur, deres forsvar for fredelig overgang og deres udøvelse af et Hitler-agtigt fascistisk diktatur hjemme er i overensstemmelse med og en videreførelse af Bauers revisionistiske ideer, af hans social-imperialistiske ideer. Da de på den ene side er ude efter at bekæmpe Leninismen og overtager de gamle revisionisters kappe og på den anden side prøver på at tilvende sig Leninismens strålende banner, så er det kun naturligt, at de på den mest latterlige måde gør sig selv til grin.

Da Lenin kritiserede Bauers *Bolsjevisme eller socialdemokrati?*, beskrev han den som »en ny bog rettet mod bolsjevismen« og »en vaske-

ægte mensjektivisk pamflet«. Lenin sagde: »Vi bringer på forhånd vor tak til de borgerlige og opportunistiske forlæggere, som vil udgive den og lade den oversætte til forskellige sprog. Bauers bog vil være et nyttigt, om end egenartet supplement til lærebøgerne om kommunisme. Man kan tage et hvilken som helst afsnit, et hvilket som helst argument i Otto Bauers bog og påvise mensjevismen i det, påvise hvordan man her har rødderne til de opfattelser, som fører til de handlinger, der begås af forræderne mod socialismen, af Kerenskis venner, Scheidemanns venner etc. Det ville være en opgave, som det kunne være meget nyttigt at stille ved 'eksaminationer', hvor det skulle prøves, om kommunismen er blevet tilegnet på rette måde, og det ville være en meget vellykket prøve. Hvis du ikke kan løse denne opgave, så er du endnu ikke kommunist, og det er bedst, at du endnu ikke bliver medlem af det kommunistiske parti.« (Lenin, *Sml. værker*, kin. udg., bd. 31, siderne 200–201).

Lenin udtrykte det meget godt, da han fastslog, at det ville være meget »**nyttigt**« at foretage en analyse af rødderne til arbejderforræderen og renegaten Otto Bauers filosofi. Dens nytte består netop i, at den »**ville være en opgave, som det kunne være meget nyttigt at stille ved 'eksaminationer', hvor det skulle prøves, om kommunismen er blevet tilegnet på rette måde, og det ville være en meget vellykket prøve.**« Brezjnev & Co. bifalder ikke blot helt og fuldt mensjevismen i Bauers bog, men går så vidt, at de citerer det revisionistiske nonsens i Bauers bog, om hvilket Lenin sagde, at det udtrykte »**essensen af den internationale opportunistes synspunkter**«, som Lenins ord. Er dette ikke det mest slående bevis på, at den lille håndfuld personer, der er medlemmer af den sovjetrevisionistiske ledende klike, overhovedet ikke er kvalificeret til at være medlemmer af det kommunistiske parti, at de slet ikke er kommunister, men vaskeægte kontrarevolutionære socialdemokrater, vaskeægte renegater over for Leninismen og Bauer & Co.s fuldgyldige efterkommere, lydige mod deres ophav. Her har vi nøjagtigt det samme forhold, som Lenin pegede på, da han afslørede den gamle arbejderforræder Ramsay MacDonald: »**Dette er en sjældent frimodig . . . bekenden kulør.**« (Lenin, *Sml. værker*, kin. udg., bd. 31, s. 200).

Nu står det fuldstændig klart for hele verdens folk, at Brezjnev & Co.s såkaldte »højtideligholdelse af 100-årsdagen for Lenins fødsel«, deres angivelige »loyalitet mod Lenins bud«, deres såkaldte »forsvar af Marxismen-Leninismen« og hist op og her ned ikke er andet end løgn og bedrag. For at sige det rent ud, de befordre den bundrødne »bauerisme« og Anden Internationales revisionisme! De tilbeder fromt det »**skoleeksempel**« på

forvanskning af Marxismen, der er afgivet af deres revisionistiske forfædre, og de gør det, som var det deres uendeligt hellige bibel! De overtager det sludder, der er fremsat af en ivrig fortaler for Hitler-fascismen om kilden til »arbejderklassens styrke«! Det er rigtigt, at alt dette kan synes at være for modbydeligt og nederdrægtigt. Men det står skrevet sort på hvidt, og det kan end ikke hugges bort med en økse!

For Brezjnev & Co., denne samling slyngler, er intet kneb for nederdrægtigt. I et forsøg på at dække over denne skandale, der forlængst er kendt i hele verden, camouflerede de det, *Pravda* havde offentliggjort, idet de strøg Lenins navn, men bibeholdte Bauers ideer, da »Teserne« senere blev genoptrykt i tidsskriftet *Kommunist*. Dette gør blot skandalen endnu større. Jo mere de prøver på at skjule den, jo mere afslører de sig selv som forrædere mod Leninismen. De er alle ligesom Bauer fjender af sovjetfolket og anti-sovjetiske kæltringer.

Brezjnev & Co. misbruger på enhver tænkelig måde Lenins navn for at falbyde de revisionistiske, social-imperialistiske absurditeter, og de bruger ethvert middel. At de udlægger Bauers vrøvl som Lenins ord, er på ingen måde en enkelt isoleret hændelse. Det er deres sædvanlige, foragtelige praksis at pille ved, forvrænge, beskære og forfalske Lenins udtalelser. Der er talrige eksempler på dette i deres »Teser«. Læserne kan let overbevise sig herom blot ved at foretage en kontrol og sammenholde de udtalelser af Lenin, der er citeret i »Teserne«, med originalteksterne.

Den sovjetrevisionistiske renegatklikes servering af disse »Teser« viser hvor langt ud, Brezjnev & Co. er kommet i deres forræderi mod Leninismen, og hvor foragteligt og skamløst de er degenereret. Sovjetrevisionisternes »Teser« er i virkeligheden ved deres negative eksempel et fortræffeligt læremateriale, eftersom de blottægger det hykleri, der præger deres »mindefest« for Lenin, og »mindefesten« reaktionære karakter. De er altså, som Lenin udtrykte det, et **egenartet supplement til lærebøgerne om kommunisme**. Ikke desto mindre driver Brezjnev & Co., denne håndfuld renegater, deres frækhed så vidt, at de lovpriser disse anti-leninistiske »Teser«, der stinker af Hrustjov-revisionisme, af social-imperialisme, som »et vigtigt politisk og teoretisk dokument«, der »på dybtgående måde redegør« for Marxismens-Leninismens »organiske integritet«. De har fablet om, at »kommunisterne og det arbejdende folk i hele verden« »har taget imod Teserne«.* Disse skurke, disse skrydere og pralhalse, har gjort alt, hvad de kan for at forherlige sig selv, og de har mistet enhver skamfølelse.

Historien er ubarmhjertig. Hrustjov faldt for længe siden. Det er simpelt hen formålsløst, når Brezjnev nu prøver på at bedrage og vildlede masserne

* *Pravda's* ledende artikel (»Loyalitet mod den Store Lære«), 21. januar 1970.

ved at bruge Leninismen som dækkende slængkappe og på denne måde søger at befordre Hrustjov-revisionismen og social-imperialismen. Vor store leder, formand Mao, siger: »**'At løfte en klippeblok blot for at tabe den ned over sine egne fødder'** er et kinesisk folkeligt udtryk for at beskrive visse tåbers opførsel. De reaktionære i alle lande er tåber af denne slags.» Brezjnev & Co. er netop tåber af denne slags. De troede, at de var så kloge, da de miksede disse afskyelige »Tesor« sammen, men de var blot narre, og de har afsløret sig selv. Nu er det hårde tider for den sovjetrevisionistiske renegatklike. Brezjnev & Co. følger i Hrustjovs fodspor og styrer lige mod afgrundens rand, mod deres fald. Den, der tvivler på dette, behøver blot at vente og se.

(Redegørelse fra Hsinhua Nyhedsbureau, 16. april)

